

Vännina

Jag visar mig alltid
och krammar din skugga
när ditt lidande av ensamhet
och misslyckande
blir för mycket.

Som många gånger
har du fuktat mina ögon
med det ihärdiga duggregnet
av din själ,
har dina sorger
och kärlekslöshet
blivit mina.

Jag har varit främst närvarande
när de har huggit ned ditt hjärta,
och du har legat döende,
gråtande och naken,
utan lust att teckna en annan kärlek.

Jag har tillbringat halva livet
för att skrämma bort
med knytnävslag dina spöken,
och att du får börja igen.

Jag har varit en olåst dörr
för att lyssna när du förbannar,
och jag har målat dina sorger
med fåglar och löv.

Jag har väckt upp solen
när du hade lust att krama havet
för att du var kär igen.

Men jag vet, min väninna,
att ingen ska ge dig
den där kärleken
som du alltid söker,
lusten som förvirrar,
känslan som slukar.

Ingen ska fylla upp
din kropp med tatueringar.

Ingen.

Varför tittar inte dina ögon på mig?

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Patricio Villarroel Robles med Poeter.se id #43981 innehar upphovsrätten